ваме на враговетѣ си. (*Дохожда Лозена*). Снахо, приготви ли? Врѣме е. . .

Лозена. — Отдавна, тате . . . Виденъ се забави!

Дѣдо Лулчо. — Забави се. . . А до сега трѣбваше да вечеряме. (*Глади си брадата*) Сложи трапезата. Вѣнка да ти помогне. . . (*Къмъ Вѣнка*). Хайде, Вѣнке. Кѫщовница ще станешъ единъ день. Отъ сега привиквай. (*Чува се кучи лай*). Нѣкой иде. . . Чуждъ човѣкъ. (*Тропа се на външнитѣ врата. Дѣдо Лулчо става и подпрѣнъ съ тоягата си отива да отвори. Влизатъ Първулъ и Дѣлко посипани съ снѣгъ*).

Първулъ. — Добъръ вечерь, дѣдо Лулчо.

Дѣдо Лулчо. — Добъръ вечерь, Първуле.

Дѣлко. — Богъ ви е обичалъ. И запазилъ е вашия благочестивъ домъ.

Дѣдо Лулчо. — Неразбирамъ! Какво се е случило?

Първулъ. — Ще научите. Виденъ идва слѣдъ насъ. Въ общината се отби. . .

Лозена. — Да не е пострадалъ? Отъ вълци, отъ хора?

Дѣлко. — Има хора по-лоши и по-кървожадни и отъ вълцитѣ.

Първулъ. — Вълцитѣ нападатъ на човѣка, само когато гладъ ги насвие.

Братилъ. — Чичо Първуле, да не е раненъ или убитъ татко.

Първулъ. — Здравъ и читавъ е, Братилчо.

Дѣлчо. — Случила му се зла срѣща тая вечерь. Богъ го запазилъ. Ималъ милость за него и за васъ. . . (*Тропа се на вратата*). Той е. . . Отворете му.

Вѣнка. — Татко. . . Татко си иде. (*Припка да му отвори*).

Роданъ. — Какви ли подаръци ни носи отъ града?! (*Влиза Виденъ блѣдъ, пристѫпя съ бавни крачки*).

Виденъ. — Какво ми мина прѣзъ главата, тате!

Лозена. — Нещастие? Злополука?

Виденъ. — Тоя животъ ми е новъ! Богъ, Богъ ме избави отъ явна смъртъ. . .

Дѣдо Лулчо. — Ела, сине, приседни на миндеря. Отпочини си. . . Па ще ни разправишъ.

Виденъ. — *Отива до миндеря, подпомогнатъ отъ жена си и дѣцата си Сваля чантата съ писмата. Сѣда.* — Дайте ми глътка вода. (*Вѣнка отърчава и донася. Изпива я*). Бѣхъ въ града. Накупихъ нѣкои подаръци за дѣцата. Въ чантата сѫ. Отидохъ да прибера пощата. Имаме много прѣпоръчани писма и посилки съ пари. Взехъ ги. На пѫть за село се спусна мъгла. Пѫтя бѣ тежъкъ, — навалѣлъ бѣ дебелъ пластъ снѣгъ. Пъртина нѣмаше. Азъ, съ чантата прѣзъ рамо, съ овити уши, съ ржцѣ въ джобоветѣ, крачехъ и проправяхъ пѫть Край село, когато бѣхъ наближилъ могилата, мина ми лоша мисъль прѣзъ ума. — Нѣщо ще ми се случи, — си рекохъ. Извадихъ дѣсната си ржка отъ джеба, прѣкръстихъ се и въ себе си прошепнахъ: — „Господи — Иисусе, не ме оставяй,“ Нѣщо ми се мѣрна прѣзъ мъглата. Една сѣнка изкочи на пѫтя И извика: „Горѣ ржцѣтѣ“. Не успѣлъ да вдигна ржцѣ и гръмъ разтърси око лностьта